

Oameni de care se bucură Dumnezeu: Psalmul 1

Caracterul moral al omului temător de Dumnezeu, care se află într-o lume păcătoasă și așteaptă ca Dumnezeu să preia conducerea, pentru ca răul să fie judecat și să fie introdusă binecuvântarea.

Principiile prezentate în acest Psalm se potrivesc pentru toți cei care se tem de Dumnezeu în timpul lepădării Domnului Isus. Cu toate acestea acest Psalm, interpretat în sens strict, are în vedere rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu, care ea însăși se află în mijlocul unei națiuni care stă în răzvrătire publică față de Dumnezeu și față de Unul Său. El arată trăsăturile de caracter morale ale acestei rămășițe temătoare de Dumnezeu și acțiunea lui Dumnezeu, prin care răul este judecat și cei temători de Dumnezeu sunt introduși în binecuvântare pe pământ.

Omul descris aici este numit „fericit”. În mod normal a fi fericit este o stare de trăire pozitivă. Însă pe baza faptului că lumea este principial o vale a plângerii, deseori în cadrul noțiunii de a fi fericit se gândește la lipsa stărilor negative: lipsa durerii, a întristării, a bolilor, a dezamăgirilor. În privința aceasta Dumnezeu Se pleacă chiar până la slăbiciunea noastră și descrie starea viitoare veșnică a stării de a fi fericit cu cuvintele: „Moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi.”

Sursa tuturor acestor stări de nefericire este păcatul. Dacă păcatul nu ar fi venit în lume, nu ar fi nici o durere și nici o nefericire. Atunci nu ar fi curs nici o lacrimă. Însă de când păcatul este în lume, nu mai există nici o posibilitate să scapi de aceste urmări, nici măcar prin îndepărtarea personală de păcat. Cea mai mare dovadă pentru aceasta este Cel care „nu a făcut nici un păcat și în gura Căruia nu s-a găsit vicleșug”. El era „Omul durerii și obișnuit cu suferința”. Dar se îndoiește cineva de starea Lui de fericire? Și chiar dacă acest Psalm din principiu se poate aplica la orice om temător de Dumnezeu, s-ar putea totuși pune întrebarea: a existat până acum vreodată vreun om la care acest Psalm se potrivea pe deplin? Și va exista unul în viitor?

Răspunsul ne este desigur clar. Acest caracter moral s-a găsit în forma lui desăvârșită numai în Hristos, care El Însuși S-a identificat aici pe pământ cu rămășița temătoare de Dumnezeu a iudeilor – așa cum de exemplu rămășița ne este arătată în Luca 1 în Zaharia, Elisabeta și Maria – și privind în viitor și cu rămășița iudaică a zilelor viitoare. Deci chiar dacă Psalmul nu se referă personal la Hristos, totuși el arată pe Hristos din punct de vedere moral. Deci Psalmul 1 ne arată bucuria pe care Dumnezeu o are cu privire la Omul desăvârșit Hristos Isus, care totdeauna a fost pe deplin despărțit de rău și era în deplină dăruire față de Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel putem înțelege că Psalmul 2 ne arată că Dumnezeu a destinat pe acest Om pentru tron. Dacă ne gândim la propriul nostru eșec, totuși ne face fericiți faptul că Dumnezeu avea totuși un Om, care L-a glorificat desăvârșit prin viața Sa, care I-a dat tot ce Dumnezeu poate prețui la un om. Și cu cât mai mult vom fi noi ca creștini fericiți, dacă ne gândim la ceea ce nu au avut credincioșii Vechiului Testament: și anume că noi suntem în Hristos, că Dumnezeu, atunci când ne privește, vede pe Hristos în toată frumusețea Lui morală.

Versetul 1

Psalm 1.1: *Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori;*

Psalmul nu începe așa, cum probabil noi ne-am fi așteptat: ferice de omul care nu are parte de dureri, care nu trebuie să verse lacrimi și care nu trebuie să sufere pierderi. Nu! „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori.” Aici ne sunt prezentate trei trepte de dezvoltare ale păcătoșilor. Aceste trei trepte par să arate o creștere. Mai întâi în felul în care ei sunt prezentați: *răi – păcătoși – batjocoritori*. Însă apoi și cu privire la comportarea lor: *umblă – stă – se așează*. Și în al treilea rând în preocuparea lor: ei au *sfaturile* lor; *calea pe care ei își îndeplinesc planurile lor*; și ei *șed în liniște la un loc de putere, batjocorind autoritatea lui Dumnezeu*. Ei nu au nevoie de El. Și nu au nevoie de: „Dacă Dumnezeu îmi va ajuta”.

1. „Cei fără Dumnezeu” sunt cei mai puțin vinovați în această enumerare a răului. Problema constă în aceea, că ei nu cunosc pe Dumnezeu, nu-L iubesc și nu-L onorează. El nu există în gândurile lor. Ei nu vor să li se amintească de El, să cunoască voia Lui sau să asculte de poruncile Lui. „Fără Dumnezeu în lume” – acesta este portretul serios al stării lor. Astfel de oameni au *sfatul lor, consfăturile lor* – filozofia lor, „motivarea științifică a acțiunilor lor” – codexul lor moral. Însă în toate acestea *Dumnezeu nu are nici un loc* (conștient sau inconștient): ei sunt *fără Dumnezeu, despărțiți de Dumnezeu*. Acești oameni nu sunt caracterizați de păcate grosolane; nu, sunt cei onorabili, cei care în *sfăturile* lor chibzuiesc ce fac. Dar sursa acțiunilor lor nu este Dumnezeu și Cuvântul Său, ci ei înșiși: *sfatul* lor propriu.

Chiar și la distanțarea de păcatele grosolane este așa. Astfel de oameni nu fac tâlhării. Ei știu că în cele mai multe cazuri oricum vor fi prinși. *Sfatul* lor le spune că este neînțelept să încerci să faci așa ceva. Ei nu se îmbată – aceasta le dăunează sănătății și prestigiului lor. Dar prestigiul lor ar fi lezat și dacă ei ar merge la o oră de rugăciune împreună cu oamenii cei mai simpli într-o curte interioară. De aceea aceasta nu poate fi luată în discuție. O slujbă religioasă în domul din Köln? Da, aceasta este cu totul altceva. Aceasta este la fel de respectabil ca și participarea la o reprezentație teatrală sau a unui muzical, cu toate că ar prefera pe ultima, căci ea le oferă mai multă distracție. Pentru toate ei au justificări culturale, științifice sau etice – este *sfatul* lor. Însă în acestea Dumnezeu nu joacă nici un rol.

2. „Păcătoșii” adaugă nelegiurii și alte căi rele, pentru ca să obțină țelurile lor. Înșelătoria, viclenia, violența, excesul, lăcomia, minciuna sunt folosite acolo unde li se par a fi de folos, ca să obțină scopul. Colegul, care îi fac concurență, este făcut mat prin mobbing. În felul acesta se înaintează mai repede în carieră. Cu mituire, lucru la negru și înșelătorie la impozitare, casa proprietate personală este construită mai ieftin.
3. „Batjocoritorii” s-au împietrit așa de mult față de Dumnezeu, că au satisfacții față de păcat, iau în derâdere evlavia celor temători de Dumnezeu și se amuză de lucrurile

sfinte. Atenționările profeților lui Dumnezeu cu privire la judecata care va veni sunt respinse *batjocoritor* ca fiind o gândire fundamentalistă, apocaliptică. „Cunoscând întâi aceasta, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes și spunând: «Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației»” (2 Petru 3.3,4).

Aceste trei grupe caracterizează în mod deosebit anumite grupe de oameni. Astfel se spune

1. despre păgâni, că ei erau „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12)
2. despre iudei: „ne-am întors fiecare la calea lui” (Isaia 53.6) – păcătoși
3. despre punctul culminant al răului, că el *se va așeza* în Templu și va afirma că el ar fi Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4) – forma cea mai înaltă de *batjocorire* a lui Dumnezeu.

Punctul culminant, care rezultă din comportarea celor nelegiuiți, este la fel de îngrozitor.

Atâta timp cât mai există mișcare, „se duce”, există probabil o mică speranță de întoarcere. Dar dacă cineva a ales conștient drumul rău și *stă* pe el, atunci nu mai este departe până când el se va *așeza* deplin liniștit cu o conștiință împietrită pe scaunul celor batjocoritori, unde Dumnezeu și Hristos, cerul și iadul sunt probabil numite numai în legătură cu o anecdotă. Aceasta este încununarea comportării unde binele este numit rău și răul este numit bine.

Cum arată în astfel de împrejurări viața exterioară, viața interioară și evoluția celui temător de Dumnezeu? În exterior viața lui este caracterizată prin aceea că el se ține departe de cercul persoanelor amintite mai înainte. Nu se caută prietenii cu astfel de oameni (cu excepția cunoscuților pentru ai câștiga pentru Evanghelie). De asemenea cel temător de Dumnezeu nu va lua parte la sfaturile lor, la căile lor sau la odihna lor nelegiuită.

Versetul 2

Psalm 1.2: *ci plăcerea lui este în Legea Domnului și cugetă la Legea Lui zi și noapte.*

Cel temător de Dumnezeu nu se ține departe de aceste lucruri numai în exterior și formal. El se deschide mai degrabă în viața lăuntrică dăruirii pentru Dumnezeu. Cel temător de Dumnezeu își are bucuria – adevărata taină pentru *fericirea* lui – în Cuvântul (Legea) Domnului.

Omul este dotat cu minte și sentimente și acestea au nevoie de un subiect cu care ele se pot preocupa. Gândurile noastre trebuie să aibă ceva, la care ele pot lucra. Și de felul acestei preocupări a gândurilor noastre depinde mai mult sau mai puțin dacă noi suntem sau nu fericiți. Luxul sau cel puțin comoditatea sau bunăstarea corporală singure nu ne fac cu adevărat fericiți. Când dimpotrivă sentimentele noastre și gândurile noastre au subiectul lor potrivit, foarte des împrejurările sunt pe locul doi. Cei logodiți, care deseori trebuie să ia asupra lor eforturi mari, ca să se vadă, pot relata unele lucruri în privința aceasta.

O preocupare netrecătoare și care stă totdeauna la dispoziția gândurilor și simțămintelor noastre este Cuvântul lui Dumnezeu, care aici este numit „Legea Domnului”. Cu privire la expresia „Lege” nu ar trebui să ne gândim în mod strict la Legea mozaică sau chiar la cele zece porunci, ci la faptul că Thora cuprinde *întreg* Cuvântul lui Dumnezeu, revelația pe care Dumnezeu a făcut-o despre Sine la un anumit moment. Este Legea „Domnului”, a lui Dumnezeu, față de care Israel stă într-o anumită relație (chiar dacă în timpul Adunării Israel este un popor lepădat, totuși Dumnezeu Își amintește de legământul Lui), Dumnezeu despre care Israel știa că El voia să aibă o relație cu el. Și dragostea pentru acest Dumnezeu l-a făcut să iubească și Legea Sa.

Cum cunoaștem noi creștinii pe Dumnezeu? Ca un Dumnezeu care a intrat cu noi într-o relație de legământ? Mult mai mult decât aceasta! Noi Îl cunoaștem ca Dumnezeu, care S-a revelat ca dragoste în Persoana Fiului Său, ca Dumnezeu, care în Hristos a devenit Tatăl nostru, la care noi putem veni și Îl putem numi „Ava, Tată”. Așa cunoaștem noi revelația lui Dumnezeu în Persoana Fiului lui Dumnezeu Însuși ca Acela pe care noi Îl cunoaștem ca Domnul și Mântuitorul nostru și Îl iubim pe El, și nu numai *Legea* – Cuvântul scris -, și noi cunoaștem pe Dumnezeu nu numai ca *Domnul* (IEHOVA), ci ca *Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*.

Cuvântul, de care el *se bucură*, devine subiectul la care el *meditează ziua și noaptea*. Înseamnă aceasta că acum el nu mai lucrează și nu mai doarme, ci că el stă douăzeci și patru de ore în fotoliu și meditează? Desigur nu! Nici Domnul Isus nu a făcut aceasta. Cine a lucrat așa de mult ca El? Parțial El nu a ajuns nici măcar să mănânce, deoarece a lucrat așa de mult (Marcu 3.20). Însă aceasta înseamnă că cel temător de Dumnezeu este permanent preocupat să se întrebe: cum gândește Dumnezeu despre ceea ce eu văd, aud, simt, trăiesc etc.? Care este misiunea mea astăzi? Ce îmi arată Domnul despre aceasta în Cuvântul Său?

Primul lucru pe care noi îl citim despre ce a făcut Domnul Isus pe pământ este, că El era preocupat cu lucrurile în care Tatăl Său voia să-L aibă – așa cum El spune părinților Lui: „De ce M-ați căutat? Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” Când diavolul l-a cerut înainte de începerea publică a lucrării Sale să facă pâine din pietre, El nu a făcut, deoarece în privința aceasta nu avea nici o misiune din partea Tatălui, și a răspuns diavolului cu un cuvânt din Legea lui Dumnezeu. Și acolo a fost întrebarea în inima Sa: Este voia Dumnezeului Meu, a Tatălui Meu, să potolesc în felul acesta foamea Mea?

Lucrurile cele mai simple, locul Lui de ședere, mâncarea Lui – totul era pentru El o întrebare după Cuvântul și voia Dumnezeului Său. Ca Împărat al lui Israel El a făcut realmente ceea ce era prescris în Lege pentru împărat: „Și ea să fie cu el și să citească în ea în toate zilele vieții sale, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul său; ca să păzească toate cuvintele Legii acesteia și rânduielele acestea, ca să le facă” (Deuteronom 17.19). Ca Om aflat sub responsabilitate, care era născut sub Lege, El a luat Legea Domnului ca îndrumător. El putea spune: „Legea Ta este înăuntrul inimii Mele” (Psalm 40.8). Da, era mâncarea Lui, să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4.34). Ce tragedie ciudată, căci tocmai asupra Lui, singurul care a iubit și împlinit această Lege în măsura cea mai deplină, a venit blestemul Legii!

Versetul 3

Psalmul 1.3: *Și el este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu se vestejește; și tot ce face prosperă.*

În continuare viața celui temător de Dumnezeu este o viață de dependență de izvoarele de ajutor ale lui Dumnezeu, care niciodată nu eșuează, așa cum *un pom sădit lângă pâraie de apă* nu este dependent de faptul că plouă sau nu, ci materiile hrănitoare și apa stau totdeauna proaspete în apropierea lui. Deoarece omul temător de Dumnezeu nu se încrede în oameni, ci în Dumnezeu, el nu este dependent de dispozițiile sau aptitudinile schimbătoare ale semenilor lui.

Compararea omului temător de Dumnezeu cu un pom ne arată desigur și stabilitatea cu care acesta este echipat; rămânerea din versetul 6 este prin aceasta deja anticipată. În contrast cu aceasta stă – în comparație cu vântul – pleava spulberată la cel nelegiuit: o comparație convingătoare, ca să arate instabilitatea. Aceasta este o încurajare deosebită într-un timp în care în afară se arată mai degrabă opusul.

Ținerea departe de rău, dăruirea față de Dumnezeu și dependența de Dumnezeu constituie împreună un *rod* de care Dumnezeu Se bucură. Și acest rod corespunde unei creșteri normale dată de Dumnezeu și de aceea vine *la timpul său*. Aici nu este nimic artificial, nimic învățat formal, o simplă parafrază, ci un caracter spiritual format de Dumnezeu, care se recunoaște că vine din apropierea lui Dumnezeu. Dar nici înaintea oamenilor mărturia evlaviei – așa cum ea ne este prezentată în *frunze* – nu este vătămată sau stricată („vestejit”) prin comportare nestatornică și contradictorie.

În final *tot ce face prosperă*. Desigur aceasta este o afirmație greoaie, când ne gândim la unii credincioși fideli care practică această ținere departe de rău și trăiesc în părtășie cu Dumnezeu și la care totuși pare ca aceasta să nu fie așa. Desigur, un Iosif și un Daniel au experimentat în realitate această afirmație. Dar dacă ceva nu reușește, înseamnă atunci aceasta că noi nu ne-am ținut suficient de departe de rău sau că părtășia nu a fost în totul în ordine? Desigur nu neapărat. Cea mai bună dovadă în sensul acesta este Domnul Isus Însuși, care în Isaia 49 spune profetic: „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic și fără folos” – ceea ce era valabil de exemplu și pentru Ieremia în timpul său. Și totuși: cât de măreț este în cele din urmă *rodul* pe care El l-a adus și îl va mai aduce! Da, noi înșine avem voie să știm, că suntem o parte a acestui *rod*. Însă toate acestea sunt valabile și pentru toți care se încred în Dumnezeu. Ieremia 17.7-8 spune: „Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un *copac plantat lângă ape* și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici *nu va înceta să dea rod*”.

Deci trebuie să ne gândim din nou, când este vorba de a-prospera-în-toate, că Psalmii fac parte din Lege și sunt valabili pentru aceia care stau sub Lege. Lor le-a fost făgăduit, că ei vor avea această reușită, dacă vor fi ascultători. Găsim prezentat detaliat aceasta în Deuteronom 28.1-14. Aceasta era o făgăduință pe care Israel ca întreg până acum nu putea s-o ia în

posesiune, deoarece ei nu au îndeplinit condițiile. În curând însă va fi o rămășiță – care se va deosebi de partea rea a poporului prin aceea că ea va purta caracterul acestui individual temător de Dumnezeu – națiunea Israel, când judecata va fi măturat pe cei fără Dumnezeu. Prin aceasta chiar și pentru națiunea credincioasă din viitor această afirmație va deveni realitate abia atunci când judecata lui Dumnezeu asupra necredincioșilor a avut loc.

Pentru noi credincioșii astăzi – care nu avem ca izraeliții principial făgăduințe pământești – acest verset este valabil într-o formă derivată. Noi avem voie să știm, „că *toate lucrurile lucrează împreună spre bine* pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”, și: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” În tot ce este bine pentru noi, El ne va lăsa să avem reușită.

Versetele 4 și 5

Psalm 1.4,5: *Nu tot așa sunt cei răi; ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul. De aceea cei răi nu vor rămâne în picioare la judecată, nici păcătoșii în adunarea celor drepti.*

Cu totul altfel este cu cei lumești – ei sunt la plural. Cel drept (singular!) trebuie căutat. *Nelegiuitul* sunt mulți. Uneori pare așa, ca și cum ei ar fi confirmați la locul autorității, când sunt văzuți șezând acolo în liniște. Când însă Dumnezeu va prelua domnia pe pământ, ei vor fi ca *pleava pe care o spulberă vântul*. Ce diferență între cele două tablouri: pleavă, spulberată de vânt, și un pom, sădit lângă pâraie de apă.

În prezent s-ar putea ca răul să prospere și cei temători de Dumnezeu trebuie să sufere, și se pare că domnia lui Dumnezeu ar fi eșuat, ca și cum Dumnezeu ar fi pierdut lucrurile de sub control. Însă aceasta revelează principiul important, că noi trebuie să așteptăm desfășurarea deplină a domniei sfinte a lui Dumnezeu – fie în binecuvântare pentru cel care se teme de Dumnezeu, fie în acțiunea cu răul -, până când Dumnezeu va veni în viitor cu judecata. Atunci se va vedea, că *cel fără Dumnezeu nu poate rămâne în picioare la judecată*, în timp cel care se teme de Dumnezeu primește moștenirea sa și va fi recunoscut de Dumnezeu și va avea parte de binecuvântare în *adunarea celor drepti*. Aceasta este judecata din Luca 17.24-37 respectiv Matei 24.37-41.

Speranța creștinului este opusă: el nu așteaptă ca cei răi să fie îndepărtați din lume și ca să rămână numai el însuși, ca să obțină binecuvântarea, ci el așteaptă să fie răpit în cer, unde sunt toate binecuvântările sale, și ca cei răi să rămână aici pentru judecată.

Acum trebuie să se vorbească despre cel drept la singular, „el”, în timp ce despre cel rău se vorbește la plural. Într-adevăr am văzut că acest Psalm se referă în chip desăvârșit numai la un singur Om drept. Dar și aceia, care Îl urmează și arată în viața lor ceva din această temere de Dumnezeu, se simt deseori singuratici și singuri în mijlocul unei cete mari de oameni fără Dumnezeu. Va veni însă un timp când raportul se va inversa. Atunci nelegiuiții vor pieri și va fi o *adunare a celor drepti*. Pentru creștini această Adunare are încă caracterul deosebit că ea

este adunarea celor întâi-născuți (Evrei 12.23), și în Duhul noi am venit deja acum în ea. Pentru Israel va urma să fie, că după judecată întreg poporul va consta numai din oameni dreți (Isaia 60.21).

Versetul 6

Psalm 1.6: *Pentru că Domnul cunoaște calea celor dreți, dar calea celor răi va pieri.*

În timpul de acum cel temător de Dumnezeu își are mângâierea în părtășia ascunsă cu Domnul, căci *Domnul cunoaște calea celui drept. Și ceea ce Domnul confirmă, va rămâne. Toate celelalte vor pieri. „Lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate”* (1 Ioan 2.17). Da, contează sfârșitul drumului. După aceasta se orientează, dacă drumul va avea durabilitate. Unele drumuri ale credincioșilor apar astăzi foarte încolăcite, foarte anevoioase și promit puțin succes. Însă ceea ce contează este sfârșitul: rămâne drumul sau el trebuie să piară! Și Domnul cunoaște orice porțiune de drum întunecată, știe de orice ocoliș anevoios, pe care noi trebuie să mergem. Aceasta este mângâierea noastră, atâta timp cât nu am ajuns la sfârșitul drumului.